

[Pelle Voigt]

Er udenrigsministeren ubekendt med, at størsteparten af de indvandrere her i landet, der kaldes tyrkiske, er af kurdisk nationalitet, og at mange af dem kun dårligt forstår det tyrkiske sprog? Finder ministeren det på den baggrund rimeligt, at Danmark deltager i den nationale undertrykkelse og tvang, der ligger i, at den eneste officielle modernmålsundervisning, som disse mennesker kan tilbyde deres børn, er undervisning på det tyrkiske sprog, som er dem påtvunget hjemme med den lovgivning, som forbyder dem at tale deres eget sprog.

Hvorfor skal Danmark deltage i en sådan undertrykkelse? Er det bl.a., fordi der i dette ligger et pres på Danmark fra de tyrkiske myndigheder, der har sat sig meget imod f.eks. en indvanderradio og en modernmålsundervisning på det kurdiske sprog, som er forbudt i Tyrkiet i dag?

Albrechtsen (VS):

Jeg vil godt spørge ministeren, om det ikke faktisk er en indblanding i og en støtte til fordel for de tyrkiske generalers standpunkt, når man nægter at anerkende den kurdiske nationalitet og på den måde i virkeligheden støtter de tyrkiske generalers bestræbelser på at fejte det kurdiske spørgsmål ind under gulvtæppet.

Jeg vil spørge, nu hr. Pelle Voigt nævnte det: hvad vil regeringen gøre, når den nu er blevet gjort opmærksom på problemet, for at få det tyrkiske militærregime til at standse terroren imod den kurdiske befolkning? Vil regeringen tage konkrete initiativer over for de tyrkiske generaler?

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg forstår ikke, at hr. Pelle Voigt fandt mine svar uklare. De var så klare, som et svar vel næsten overhovedet kan blive, og jeg må fastslå, hvad jeg sagde første gang: at vi registrerer nu engang ikke personer på grundlag af etnisk oprindelse.

Så spørger hr. Pelle Voigt, om vi ikke kan gøre det alligevel. Jeg er sikker på, at når hr. Pelle Voigt får tænkt sig ekstra om, så kan han se, at det ville åbne nogle meget farlige og uheldige perspektiver, hvis man virkelig begyndte at registrere folk efter etnisk oprindelse. Så jeg beder om lidt omtanke i det spørgsmål.

Så vil jeg i øvrigt afvise, at Danmark skulle deltage i national undertrykkelse. Jeg har gjort omhyggeligt rede for de muligheder, der foreligger for at få sprogundervisning også på kurdisk.

Til hr. Albrechtsen, som mener, at vi her blander os i en stats indre anliggender, må jeg sige, at den anerkendelsespolitik, som vi følger, og som i øvrigt er blevet fulgt af skiftende danske regeringer, går ud på, at vi alene anerkender stater, hvorefter spørgsmål om anerkendelse af regeringer eller anerkendelse af nationale mindretal så slet ikke kommer ind i billedet. Så kommer hr. Albrechtsen ind på det kurdiske spørgsmål mere generelt, og jeg synes, man skal sige til hr. Albrechtsen, at det er et overordentlig kompliceret spørgsmål. I tidens løb er der ulykkeligvis begået mange grusomheder i området, både imod kurdere og også af kurdere. Uden at vi på nogen måde kan diktere nogen løsning for området, er det da klart, at vi her som alle andre steder må kræve løsninger med fredelige midler. Men den seneste tids begivenheder, hvor der har været aktioner fra både kurdisk og tyrkisk side, understreger jo de komplicerede og meget konfliktfyldte forhold, der præger hele det kurdiske spørgsmål, og som klart gør det vanskeligt at skabe en harmonisk løsning på problemerne.

Pelle Voigt (SF):

Jeg må medgive ministeren, at klarheden begynder at brede sig. Sådan som jeg forstår det, agter man ikke at protestere over for forsøgene på at udrydde den kurdiske nation. Danmark agter ikke at anerkende noget, der kaldes kurdisk nationalitet, ej heller i dansk udstedte identitetspapirer, efter ønske fra de folk, der skal bære disse identitetspapirer. Man ønsker altså at underlægge sig den tyrkiske, den irakiske og andre staters bestemmelse af, hvem der må have lov til at kalde sig en nation, og hvem der ikke må have lov til at kalde sig en nation.

Jeg er en lille smule rystet over ministerens forhold til spørgsmålet om modersmålsundervisning, for vi ved alle, at alle og enhver på aftenskolen kan få støtte, også til at uddanne sig i esperanto, ido eller volapyk, men det er jo ikke det, det handler om. Det, det handler om her, er, at vi har en stor, stor befolkningsgruppe i Danmark, som